

Mennyiben (és mikor...) különbözünk a föld porától?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Mózes első könyve 2. fejezetének a 4.-től a 15. verseiben a következőképpen: „Amikor az Úristen a földet és az eget megalkotta, még semmiféle mezei fű nem volt a földön, és semmiféle mezei növény nem hajtott ki, mert az Úristen még nem bocsátott esőt a földre. Ember sem volt, aki a földet megművelje. Akkor forrás fakadt a földből, és mindenütt megöntözte a termőföld felszínét. Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény. Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált. Sarjasztott az Úristen a földből mindenféle fát, szemre kíváncsatosat és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz tudásának fáját. Édenből pedig fakadt egy folyó, hogy a kertet öntözze; onnan aztán szétágazott, és négy ágra szakadt. Egyiknek Píson a neve. Ez megkerüli Havílá egész földjét, ahol arany van. Ennek a földnek az aranya jó. Van ott illatos gyanta és ónixkő. A második folyónak Gíhón a neve. Ez megkerüli Etiópia egész földjét. A harmadik folyónak Tigris a neve. Ez Assúr keleti részén folyik. A negyedik folyó pedig az Eufrátesz. Fogta tehát az Úristen az embert, és elhelyezte az Éden kertjében, hogy művelje és őrizze azt.”

Urunk. Mi olyan sokszor fellázadunk ellened: „*Miért formáltad az én életemet ilyenre?*” Aztán meg átsapunk az ellenkező végletbe: „*Én vagyok itt az úr minden felett!*” Kérjük, hogy mutasd meg nekünk azt, hogy a föld őrzésével felelősséget – és egyben méltóságot is – adtál nekünk. Kérjük, hogy ígéd erejével mutasd meg azt is, hogy mindehhez minden nap új erőt is kapunk – a Krisztusban. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Emlékezhetünk a Biblia első szavaira: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt – de Isten Lelke lebegett a vizek fölött” (1Móz 1,1-2). **Nagy viták voltak azon, hogy az igeszakaszunk által leírt „második teremtéstörténet” vajon ugyanaz a történet, vagy egy másik.** Hallgassuk meg újra a kezdetét: „Amikor az Úristen a földet és az eget megalkotta” (1Móz 2,4) – *innen kezdve rövidítem egy kicsit...* – a föld még kietlen és puszta volt. A Biblia leírásai ugyanazon valóságot járják körbe-körbe. A mai igénkben az élet első jele a földből fakadó forrás – ami a kőszivatag-Izráelben teljesen érhető és természetes kép.

Hogyan is folytatódott az első teremtéstörténet? „DE Isten Lelke lebegett a vizek fölött” (1Móz 1,2) Hogyan folytatódik a második? „Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába.” (1Móz 2,7) Ugyanaz a Lélek, csak most a porból vétetett ember kapja meg. Hogyan is volt az ember teremtéstörténete az első leírásban? „Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá” (1Móz 1,26). **Mi teszi az embert Istenhez hasonlóvá?** A két szeme? A vakbele? Esetleg az esze? Egyik sem, hiszen szeme és vakbele a nyúlknak is van, az eszét tekintve pedig az AI lassan már hasonlóbb lesz Istenhez, mint az ember... **Isten lehelete, a mi – Istent befogadni képes, Istenhez közelebb kerülni akaró – lelkünk az, ami minket Istenhez hasonlatossá tesz.**

Kedves Testvéreim! **Isten Lelke nélkül mi csak a föld pora vagyunk.** Lehet, hogy ez a por néha mozog – de az csak olyan, mint egy homokvihár a sivatagban. Isten Lelke nélkül még utazhatunk akár sokat is, de maximum a kosz lesz belőlünk a pesti kocsikon, ha az afrikai esőből rájuk kenődünk.

Az ókor teológusai sokat vitatkoztak azon, hogy honnan vette Isten a föld porát az ember teremtéséhez. A föld minden részéről? Vagy kifejezetten csak a jeruzsálemi Templom szentélye alatti területről? Mekkora blódség ez... Tényleg azt gondoljuk, hogy a Teremtő Isten elkezdett gondolkodni azon, hogy honnan vakar össze egy kis port az ember megformálásához? Hasonlóvá leszünk akkor a viccbeli tudósokhoz, akiket Isten párbajra hív: „*Teremtsünk embert!*” A tudósok összeállítanak egy bonyolult tervet, és kérnek rá pár milliárd évet. Isten megnézi a tervet, és elkacagja magát. „*Ja... Hozott anyagból? Úgy könnyű...*”

Az ember és a por sokkal hasonlóbb mint gondolnánk. A héberben: adam és adamah. A latinban homo és humus. **A föld pora és az ember között – csak egy leheletnyi a különbség. Egy Istenleheletnyi.** És ne higgyük azt, hogy ha egyszer valamikor minket Isten a leheletével emberré alkotott, akkor utána már nincs szükségünk erre. Szívleljük meg Jób szavait: „Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet” (Jób 33,4). **Isten Szent Lelkét minden egyes nap újra és újra meg kell, hogy kapjuk ahhoz, hogy emberhez igazán méltó életet élhessünk. Ennek azonban volt egy feltétele. Ez pedig nem más, mint a keresztt.** A keresztfán Jézus utolsó lehelete nyitotta meg nekünk a kaput az örök élet felé. **Jézus kereszthalálával váltunk mi, bűnbe esett emberek Istenhez újra hasonlatos, megváltott emberekké.** Kérjük el tehát Isten örök életet adó Lelkét nap, mint nap.

Az ember a világban nem össze-vissza bolyong. Isten otthont adott nekünk ezen a földön. Nem is akármilyen otthont. Az Éden a héberben az örömök, a gyönyörűség kertje. Tele van fával, folyóval, arannyal és drágakővel – azaz pontosan olyan, mint amilyennek a Jelenések könyve az új teremtést, az örök életünk helyszínét leírja (Jel 21-22). **Az Édenkert azonban nem egy rezervátum. Nem egy elzárt, kis terület.** A négy folyó ugyanis az egész világot jelképezi. Itt szól közbe Berci: „*En ezt nem értem. Komolyan azt akarod mondani Péter, hogy ez az egész világ nem más, mint egy Édenkert? Esetleg menj ki valamelyik frontra önkéntesnek, és győződj meg erről magad is...*” Köszönöm Berci, a közbevetésedet. A mi világunk valóban nagyon messze van az Édenkerttől. Teleszemeteltük mikro-műanyaggal, lassan megfőzzük a bolygót ebédnek, hogy a mi mindennapjainkat is megkeserítő, rengeteg borzalomról most ne is beszéljünk. **Miért van ez a sok baj? Azért, mert nem újulunk meg nap, mint nap Isten örök életet adó Lelkétől.** Elvesztettük az Édenben még fennálló bizalmi kapcsolatot Istennel. **Édentitás-válságunk lett. Pedig az élet fája itt van most is az orrunk előtt. Mert az élet fája a keresztt.** Láthatjátok az oltáron is, és fölötté a falon. És birtokunkban van Jézus ígérete: „aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van” (Jel 2,7). Látom, Berci megint szólni akarsz... Tudom, hogy mit szeretnél mondani: „*Hát ahhoz először győzni kell, az meg még odébb van...*” Valóban odébb van még. Húsz perc múlva lesz itt az ideje. Akkor lesz ugyanis az – úrvacsora. És Jézus megígérte nekünk: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete VAN, és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,54). Az élet fája pontosan ugyanez az örök élet. **A hittel megélt mindennapi életünk pedig nem más, mint a győzelem.**

Vegyük észre azt, hogy a teremtéstörténet még egy gyönyörű képet ad nekünk. A folyók képét. A legtöbb igehirdető itt azon szokott meditálni, hogy melyik lehetett ez a négy folyó... Ez azonban teljesen mindegy. A lényeg ugyanis az, hogy **először az Éden kap vizet, és minden más csak az Édenből kifolyó vizet kapja meg**. Mit jelent ez? Ugyanazt, amit Jézus mondott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek” (Jn 7,37-38). Az a víz, amely örök életet ad, a Jézusból fakad (Jel 22,1). Abból a Jézusból, aki a köszikla. Az a köszikla, amelyből már Mózes is vizet fakasztott a szomjazó népének (2Móz 17,6). Aki hisz Jézusban, abból ugyanilyen, élő víz folyamai fakadnak. Tegyük fel magunknak a kérdést kedves testvéreim: **Milyen a mi vízáteresztő képességünk? Milyen a mi Jézus-áteresztő képességünk? ...**

Itt érkezünk el a mai igeszakaszunk utolsó gondolatához. **Elhelyez minket Isten az Éden kertjében, hogy műveljük és őrizzük azt** (1Móz 2,15). Értjük már azt, hogy ez nem időtlen időkkal ezelőtt Ádámmal történt, hanem ma is történik velünk. **Isten felelősséget adott nekünk. A saját munkatársaivá tett. Ezzel Isten méltóságot adott nekünk. Isten a kezünkbe adta a teremtés gyümölcsét. Hogyan műveljük és őrizzük mindezt?** Az őrzés a héberben aktív, figyelmes gondozást jelent. Pásztorolást. A művelés héber jelentése pedig szolgálat – de egyben istentisztelet is.

Itt jön az igazán fontos kérdés: Mit szolgál a mi életünk? Saját magunkat, vagy Istent? Tudom Berci, hogy mit szeretnél itt mondani: „*Nem lehetne mindkettőt?*” Hallottuk az oltár előtt felolvasott igében: Nem lehetne. „Senki sem szolgálhat két úrnak, nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak” (Mt 6,24). A Mammon nem egy kihalt állatfaj. A Mammon – mi magunk vagyunk. A földi vágyaink, az önzéseink, a teremtés gazdagságát elpazarló életvitelünk. A Mammon az a por, ami vagyunk – Isten tisztelete, Isten örök életet adó lelke nélkül.

Kedves Testvéreim! Most, az igehirdetés végére érve eljutottunk addig, hogy meg tudjuk válaszolni az igehirdetés címében feltett kérdést: **Mennyiben (és mikor...) különbözünk a föld porától?** Tudjuk már, hogy **Isten Lelke az, ami minket különbözővé tesz** – ha nap, mint nap újra és újra befogadjuk. Tudjuk már azt is, hogy **Isten ma is az Éden kertjébe helyez bennünket**, ahol az élet fája és vize van, ami nem más, mint a Krisztus. És tudjuk már azt is, hogy **képesek lehetünk megőrizni a Krisztust saját magunkban**, sőt, **képesek lehetünk át is adni a Krisztust másoknak**, mert a bensőnkől élő víz folyamai ömlenek. **Így tudjuk megőrizni és istentiszteletként művelni, azaz: gyarapítani és nem pusztítani a teremtés egészét.**

És mindezt miért? Mert az igeszakaszunkban hatszor fordul elő az Úristen neve. A héberben az Úr JHWH, aki a hívőt megsegítő kegyelmes, irgalmas Isten. A héberben az Isten Elohim, aki győzedelmes ítéletével igazságot tesz a világban. Az Úristen a kettő együtt. De úgy együtt, hogy az értünk egyszülött fiát odaadó Atya, az Úr van elől. **Mert Isten irgalma mindig nagyobb, mint Isten igazsága. EZÉRT különbözünk a föld porától. Maradjunk hűségesek a mi irgalmas, gondviselő Urunkhoz! Akkor a föld porától való különbözőségünk örökre megmarad. Ámen.**